opusdei.org

Benet XVI amb els periodistes

Us oferim l'entrevista concedida pel Sant Pare Benet XVI als periodistes durant el vol cap a Austràlia per assistir a la Jornada Mundial de la Joventut

18/07/2008

P. Lombardi *: Santedat, moltes gràcies per estar aquí amb nosaltres a l'inici d'aquest viatge. Rebi la nostra felicitació, és un honor per a nosaltres comptar amb la disponibilitat que sempre té davant les nostres preguntes. Les preguntes que li fem*

han estat expressades per les persones que es troben aquí presents. He recollit aquelles que responien una mica a un interès més ampli. Som molt internacionals, com a tots els viatges. Si fos possible, li demanem que respongui en llengua anglesa aquelles preguntes formulades pels nostres col·legues australians, mentre que la resta esperem que les respongui en italià.

La primera que farem l'ha proposat Lucio Brunelli, de la RAI.

Santedat, aquesta és la seva segona Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), la primera –podríem dir-enterament seva. ¿Amb quins sentiments es disposa a viure-la i quin és el missatge principal que desitja oferir als joves? Després, ¿pensa que les JMJ influeixen profundament en la vida de l'Església, que les acull? I, per concloure, ¿creu que la fórmula

d'aquestes trobades de masses juvenils és encara actual? BXVI: Jo vinc a Austràlia amb sentiments de gran alegria. Tinc molts bons records de la JMJ de Colònia: no va ser només un esdeveniment de masses, va ser sobretot una gran festa de la fe, una trobada humana de la comunió en Crist. Vàrem veure com la fe obra les fronteres i té realment una capacitat d'unió entre les diferents cultures, i crea joia. Espero que succeeixi el mateix ara, a Austràlia. Per això estic content de veure molts joves, i de veure'ls units en el desig de Déu i en el desig d'un món realment humà. El missatge essencial s'expressa a les paraules que constitueixen l'eslògan d'aquesta JMJ: parlem de l'Esperit Sant que ens fa testimonis de Crist. Vull centrar el meu missatge just en aquesta realitat de l'Esperit Sant, que apareix en diferents dimensions: és l'Esperit que obra a la Creació. La dimensió de la Creació és molt present, perquè l'Esperit és creador.

Em sembla una qüestió molt important pel moment actual. Però l'Esperit és també l'inspirador de l'Escriptura: en el nostre camí, a la llum de l'Escriptura, podem caminar alhora amb l'Esperit Sant. L'Esperit Sant és Esperit de Crist, per tant ens guia en comunió amb Crist i finalment es manifesta segons sant Pau en els carismes, és a dir, en un gran nombre de dons inesperats que canvien els temps i donen força nova a l'Església. De manera que, aquestes dimensions ens conviden a veure les traces de l'Esperit i a fer visible l'Esperit també als altres. Una JMJ no és senzillament una trobada d'un moment: ha estat precedida per un camí llarg amb la Creu i amb la imatge de la Mare de Déu que, al mateix temps, ha estat preparada des del punt de vista organitzatiu, però sobretot espiritual. Així doncs, aquests dies són senzillament el moment culminant d'un llarg camí. Tot és fruit d'un camí, d'un estar

junts en el camí vers Crist. La JMJ, doncs, crea una història, és a dir, es creen amistats, inspiracions noves: la JMJ continua. Això em sembla molt important: no quedar-se només amb aquests tres o quatre dies, sinó veure tot el camí que l'ha precedit i el que segueix. En aquest sentit, considero que la JMJ –al menys pel que fa al nostre futur immediat- és una fórmula vàlida que ens prepara per entendre que des dels diferents punts de vista i des d'arreu del món avancem vers Crist i vers la comunió. Aprenem així una nova manera de caminar plegats. En aquest sentit, espero que sigui també una fórmula per al futur.

P. Lombardi: *gràcies, Santedat. La segona pregunta la proposa Mr Paul John Kelly, periodista de "The Australian", un dels grans diaris d'Austràlia:*

“The Australian Newspaper”, Santedat. Voldria fer la pregunta en anglès: Austràlia és una terra molt laica, caracteritzada per una pràctica religiosa feble i per la indiferència envers la religió. Santedat, ¿vostè és optimista amb el futur de l’Església a Austràlia o està preocupat i tem que l’Església aquí pugui seguir la decadència de la d’Europa? BXVI : Intentaré expressar-me el millor que pugui en anglès i demano disculpes per les meves llacunes en aquesta llengua. Crec que Austràlia per la seva història, sigui econòmicament o políticament, parteix del món occidental i per tant comparteix amb ell també molts esdeveniments i errors. A finals dels anys 50, el món occidental havia assolit grans progressos econòmics i tècnics. La religió i la fe cristiana havien entrat en crisi. Això és així: hi ha la creença que no necessitem Déu, que podem fer totes les coses sols; que no

necessitem Déu per ésser feliços, no tenim necessitat de Déu per crear un món millor; Déu no és necessari, ho podem fer tot nosaltres sols. Tot i així, observem que la religió està present al món, i hi serà sempre perquè Crist està present en el cor de l'ésser humà i no pot desaparèixer. La religió és veritablement una força en aquest món i en els diferents pobles. No parlaria realment de decadència de la religió a Europa: és clar que hi ha una crisi, però no més gran que a Amèrica o a Austràlia.

Amb tot, la fe està sempre present sota formes noves, de noves maneres, potser minoritàriament, però està sempre present en tota la societat. I ara, en aquest moment històric, comencem a entendre que necessitem Déu. Podem fer moltes coses, però no crear el nostre clima. Pensem que ho podem fer, però no podem. Necessitem del do de la terra, del do de l'aigua, necessitem del

Creador. El Creador torna a aparèixer a la Seva Creació i, d'aquesta forma, podem comprendre que no podem ser veritablement feliços, no podem cercar veritablement la justícia per a tot el món, sense un criteri per a les nostres idees, sense un Déu que sigui just i ens doni la llum i la vida... Així, penso que en aquest món occidental hi haurà realment una crisi de la nostra fe, però després es vivificarà sempre hi ha un retorn a ella, perquè la fe cristiana és senzillament vertadera, i la veritat estarà sempre present en el món i Déu serà sempre la veritat. En aquest sentit, sóc clarament optimista.

P. Lombardi: *Gràcies, Santedat. La següent pregunta és de Mr Auskar Surbakti de SBS, the Australian Television.*

Santedat, perdoni, però no parlo bé l'italià i li preguntaré en anglès.

Les víctimes australianes dels abusos per part del clergat li demanen que afronti la qüestió i també que els demani perdó durant la seva visita a Austràlia. El Cardenal Pell ha afirmat que seria oportú que vostè abordés la qüestió i que vostè mateix expressi un gest similar al fet en el seu recent viatge als Estats Units. ¿Parlarà del problema dels abusos sexuals i demanarà perdó?

BXVI:

Sí, el problema aquí és fonamentalment anàleg al dels Estats Units. Vaig sentir el deure de parlar-ne allí perquè és molt important per a l'Església reconciliar, prevenir, ajudar i també reconèixer les culpes en aquests problemes. Diré l'essencial, les mateixes coses que vaig dir a Amèrica. Com ja he afirmat, hem d'aclarir tres aspectes: el primer és el nostre ensenyament

moral. Ha de ser clar -sempre ho ha estat des dels primers segles- que el sacerdoci, ésser sacerdot, és incompatible amb aquest tipus de comportament, perquè el sacerdot està al servei de Nostre Senyor, i Nostre Senyor és la Santedat en persona, que sempre ens ensenya...

Hem de reflexionar sobre tot allò que ens ha faltat a la nostra educació, al nostre ensenyament en les últimes dècades: als anys 50, 60 i 70 s'ha afirmat el proporcionalisme ètic, segons el qual no existeix una cosa dolenta en sí mateixa, sinó sempre proporcionalment a altres. Així, es pensava que algunes coses, també la pedofília, podien ser bones en una certa proporció. Ara, aclarim que la doctrina catòlica mai ha fet seva aquesta idea. Existeixen realitats que són sempre dolentes, i la pedofília és sempre dolenta. A la nostra educació, als seminaris, a la formació permanent que oferim als sacerdots

cal que els ajudem a ser veritablement propers a Crist, a aprendre d'Ell i per tant a ajudar i no a combatre els nostres amics humans, els cristians. De manera que farem el que calgui per aclarir quin ha estat l'ensenyament de l'Església i per ajudar a l'educació, a la preparació per al sacerdoci, a la informació; i també farem el possible per curar i reconciliar les víctimes. Penso que aquest és el sentit fonamental del "demanar perdó". Considero que és millor i més important que el contingut d'aquest "demanar disculpes" expliqui on ha estat deficient el nostre comportament, què hem de fer en aquest moment, de quina manera es pot prevenir i com guarir i reconciliar.

P. Lombardi: *Gràcies, Sant Pare. Ara una altra pregunta de la Sra Martine Nouaille, de l'Agence France Presse.* **Faig la pregunta en italià: un dels**

arguments de l'últim G8 al Japó ha estat la lluita contra el canvi climàtic. Austràlia és un país molt sensible en aquesta qüestió per la forta sequera i per els esdeveniments climàtics dramàtics que han tingut lloc en aquesta regió del món. ¿Vostè pensa que les decisions preses en aquest camp estan a l'alçada del repte? Parlarà d'aquest tema durant el viatge?
BXVI: Com ja he dit a la primera resposta, clarament aquest problema estarà molt present en aquesta JMJ, perquè parlem de l'Esperit Sant i per tant parlem de la Creació i de la nostra responsabilitat envers la realitat creada. No és la meva intenció entrar en les qüestions tècniques que els polítics i els especialistes han de resoldre, sinó més aviat donar l'empenta essencial per veure les responsabilitats, per ésser capaços de respondre a aquest gran repte: tornar a descobrir el Creador a la Creació que Ell ens ha

confiat, formar la capacitat ètica per a un estil de vida que cal assolir si volem afrontar els problemes d'aquesta situació i si volem realment arribar a solucions positives. Per tant, despertar les consciències i veure el gran context d'aquest problema, al qual després s'han de col·locar les respostes detallades que no hem de donar nosaltres, sinó els polítics i els especialistes.

P. Lombardi: *La següent pregunta és de Cindy Wooden del CNS, Catholic News Service, l'agència catòlica dels Estats Units.*

Sant Pare, mentre Vostè es troba a Austràlia, els bisbes de la Comunió Anglicana, que està molt difosa a Austràlia, es troben a la Lambeth Conference. Un dels temes principals fa referència a les maneres possibles per refermar la comunió entre les províncies, i

trobar una manera per assegurar que una o més províncies no prenguin iniciatives que altres vegin contràries a l'Evangeli o a la tradició. Hi ha el risc d'una fragmentació de la Comunió Anglicana i la possibilitat que alguns demanin ser acceptats a l'Església catòlica. ¿Què espera de la Lambeth Conference i de l'arquebisbe de Canterbury? Grazie. BXVI: La meva contribució essencial només pot ser l'oració i amb la meva oració estaré molt a prop dels bisbes anglicans que es reuneixen al Lambeth Conference. Nosaltres no podem i no hem d'intervenir immediatament en les seves discussions, respectem la seva pròpia responsabilitat i el nostre desig és que s'evitin els cismes o les ruptures, i que es trobi una solució a la responsabilitat respecte al nostre temps, i també que hi hagi una fidelitat a l'Evangeli. Aquestes dues coses han d'anar conjuntament. El

cristianisme és sempre contemporani i viu en aquest món, en un cert temps, però fa present en aquest temps el missatge de Jesucrist i, per tant, ofereix una veritable contribució per a aquest temps només sent fidel de manera madura, de manera creativa però fidel al missatge de Crist. Esperem, i jo prego personalment, perquè trobin plegats el camí de l'Evangeli en el nostre avui. Aquest és el meu desig per a l'arquebisbe de Canterbury: que la Comunió Anglicana, en la comunió de l'Evangeli de Crist i en la Paraula del Senyor, trobi les respostes als reptes actuals.

P. Lombardi: *Santedat, li agraïm moltíssim aquesta intervenció, aquesta conversa i per les respostes que ens ha donat. Li desitgem el millor per a aquest llarg viatge, i que reculli tots els fruits que vostè s'espera. Nosaltres intentarem col·laborar amb vostè donant a*

conèixer el seu missatge, i fent-lo entendre millor al món sencer. Gràcies una altra vegada.

vatican.va

pdf | document generat automàticament des de https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/benet-xvi-amb-els-periodistes/ (24/08/2025)